

Más feroces que los armenios tigres...

written by Agustí Soler | 9 de juny de 2017

Tot fa pensar que, finalment, hem arribat a l'hora de la veritat. D'ací a pocs mesos, segons tots els analistes, arribarà el moment en què els catalans donarem el pas definitiu cap a la plena llibertat, aquell pas que farà que siguem comptats com un més entre els pobles lliures de la terra. Així de senzill i així de clar. No som ingenus i sabem que no serà fàcil i per això crec que cal parlar clar d'una vegada i deixar-nos de pors atàviques i eufemismes que no porten enlloc.

Tanmateix, i així ho hem de denunciar sense por que se'ns titlli de políticament incorrectes, encara hi ha catalans, massa pel meu gust, que no s'han sabut deslligar d'aquell mapa mental trisecular en què Catalunya i tota la resta de la nació catalana forma part d'un ens superior anomenat Espanya. El paradigma d'aquest fet el trobem cada dia al programa *Els matins de TV3* (és un exemple) en el discurs d'alguns dels tertulians, i de la conductora del programa, que xerren i xerren mesells i captius als paràmetres que des de fa segles marquen de Madrid estant.

Caldrà d'una vegada per sempre acabar amb aquesta síndrome d'Estocolm secular i dir ben alt i ben clar que nosaltres i els que ens precediren mai no hem estat espanyols. Aquell vell concepte de caire geogràfic de fa dos mil anys d'una Hispania romana que donà a Castella l'oportunitat d'apropiar-se i monopolitzar el substantiu Espanya esdevenint espanyol tot allò que només era Castella (territori, idioma, cultura, institucions, etc) no mereix que hi perdem ni un segon més i deixem de donar-hi voltes. Castella és Espanya? Doncs molt bé, nosaltres no som Castella i per tant no som espanyols. Som una altra nació. Una nació ocupada, que ho tinguin ben clar els

tertulians de torn. Tots aquells circumloquis i experiments que es vulguin fer (ara sembla que li toca al senyor Pedro Sánchez) sobre una Espanya plurinacional han d'anar directament a la paperera de la història. No hi perdem ni un segon més.

Fa més de tres-cents anys que hom tenia ben clar qui érem els catalans i com érem. Fixem-nos en les paraules de Guillem Ramon VIII de Montcada, botifler nascut a Madrid i Tinent General dels Reials Exèrcits de Felip Vè: *“Esta es una nacion en cuyos naturales con la urbanidad y civil trato se encuentra cuanto se pueda desear de las más racionales naciones; al contrario, irritándoles con severo trato y injuriosas voces son más feroces que los armenios tigres. Es nación que con galanteria hace más que la sujeta nación; con la fuerza, aborrecen en el predominio y absoluta autoridad porque nacieron y vivieron con libertad”*.

El temps no passa i l'antiga “galanteria” i “civil trato” ja hem vist com fa poques setmanes es disfressava d'un pretès diàleg que, com vam veure, durà un parell de dies. Felip Vè, l'histriònic i criminal borbó, tenia ben clar que aquella nació catalana havia de ser una “sujeta nación”. A partir d'aquí, i tenint ben present que en els pactes de l'ONU del 1966 –els anomenats Pactes de Nova York- i, curiosament, signats pel cap del govern espanyol Adolfo Suarez l'any 1977, en el seu primer article (en els dos textos) hi queda ben definit el dret a l'autodeterminació dels pobles, cal actuar. Catalunya s'ha d'acollir a aquest dret i exercir-lo.

No hem de demanar res a Espanya i no ens han de donar permís de res. Catalunya va ser conquerida per la força de les armes i perdé les seves llibertats tant després de la Guerra de Successió -en què fórem traïts i abandonats- com en la mal anomenada Guerra Civil del 1936-1939 que fou realment una guerra contra Catalunya. L'imperialisme castellà no ha canviat mai, tant si ha viscut sota un règim monàrquic, com republicà o dictatorial; sempre ha viscut sobre l'explotació i la

negació dels altres. Queda ben clar en aquestes paraules escrites a La Vanguardia el 4 de març del 1939 per Francisco Casares (president de l'Associació de la Premsa de Madrid durant 35 anys!) sota el títol *Patriotismos geográficos, no: "Esto es, hablando en canto i llano: no hay, no puede haber patriotismos geográficos. ¿Por qué ha de ser más nacional el que tuvo la suerte de residir en Burgos, o en Salamanca, o en Sevilla, cuando se produjo el Movimiento, que el infortunado que residia en Barcelona, o en Valencia, o en Madrid, y ha tenido que aguantar, fuera del ámbito nacional..."* Sembla que per totes les forces polítiques espanyoles que pul·lulen per les Corts i el Senat els catalans avui en dia encara som el que aquest feixista madrileny escrivia l'any 1939: *un patriotismo geográfico*.

Espanya està a punt de perdre una de les seves antigues colònies i ha tret el millor d'ella mateixa: l'amenaça, l'insult, la provocació. Caldrà doncs estar ben amatents, aprofundir en la línia que s'ha marcat d'uns anys ençà i ser persistents, no defallir. La televisió d'El Punt Avui titula molt encertadament un programa amb els mots *El món ens mira*. I certament és així. El món ens mira perquè el procés català es desenvolupa trencant tots els esquemes d'un procés d'alliberament. Durant el darrer segle alguns processos d'independència es dirimiren al voltant d'una taula, com el de Noruega i Eslovàquia, però d'altres foren molt durs i traumàtics en no acceptar l'Estat opressor la llibertat de la nació sotmesa. El procés català obre unes expectatives totalment noves i esperançadores que pot ser exemple per altres processos d'alliberament d'arreu del planeta. Amb la revolució dels somriures, sí, però els que eren "más feroces que los armenios tigres" no han donat ni donaran el braç a tòrcer i ben aviat deixaran de ser "una sujeta nación".